

Nu nærmer påsken sig

Vi er med hastige skridt på vej mod påske - i går var det kyndelmisse, og det er rigtig koldt derude - minus 7 grader.

Fra tid til anden danser der snefnug udenfor min rude. Ligeså stille kommer de dalende herved. Solen skinner i dag og minder mig om, helt jordnært, at nu er det vist tid til at få pudset vinduer - det har været så mørkt, så længe, at der vist ikke er nogen her i huset, der tilsyneladende har haft øje for vinduespudsning.

Det er så dejligt med sollys - det giver på en eller anden måde fornyet energi - trangen til at rydde op, smide ud - titter frem og om ikke så længe, så er det tid til forårsrengøring. Det er nærmest rituelt - spindelvæv og andet kastes ned, skabene får sig en tur, forårsrengøringen varsler nye tider, og alligevel er det ligesom med 90 års fødselsdagen nytårsaften: "Same procedure as last year".

Den kedsom vinter gik sin gang - det kan vi ikke sige endnu - men kyndelmisse markerer et vendepunkt. Nu er det sikkert og vist - nu går det mod lysere tider.

For en måned siden var det mørkt allerede kl. 16.30 - det er det ikke længere. Lyset får mere og mere fat - det fornemmes i øjeblikke, at noget er i sin vorden.

Julen varer lige til påske - sådan sang vi for halvanden måneds tid siden, juleaften løb vi forpustede rundt herhjemme igennem alle værelserne - der er intet som en "tour de hus" ovenpå en god gang fed julemad - det er fast tradition i min familie.

Julen har sine elementer af plejer - ritualer for, at det skal være rigtig jul - for mit vedkommende er det en del af min juleforberedelse; at lytte til herlig julemusik verdslig eller klassisk. Jeg holder af julen, også fordi det i julen bliver så tydeligt for mig, at det der virkelig batter, tæller og gør en forskel, det er kærlighed i ord og handling.

Og julens fortælling om Jesus barnet er netop en fortælling om den kærlighed, der gør en forskel.

Jesus, Guds søn kommer til jorden, fødes i en stald, svøbes i en klud, vokser op, lever og elsker menneskene så meget, at Han dør af det.

Jo kærligheden har en pris, og den betaler Han til fulde. For Han, der er Guds ansigt i verden, ender med at blive kørt ud på et sidespor, at blive forstødt.

Han kom til sit eget, men hans egne tog ikke imod ham.

En kærlighed der bliver vraget, men som ikke giver op - det er langfredags fortælling og påskedags ikke mindst.

Langfredag handler om den kærlighed, der håber alt, tror alt og udholder alt. Som han hænger der, ser det ud til, at døden får krammet på Gud, men slaget er tabt. Døden må bøje sig, for påskedag bryder jubelen ud - påskedag hører vi om den kærlighed, der gir døden baghjul, om den kærlighed der står alle livsødelæggende kræfter imod.

Vi går nu mod fasten - for mellem den jul, der varer lige til påske - kommer fasten. Inden vi når dertil, er der i kirkeåret to søndage med fremmedartede navne: Septuagesima(70) og Sexagesima (60). Her hører vi to fortællinger, den om de betroede talenter, om tre mænd der hver i sær får nogle talenter betroet - de to af dem bruger dem, den tredje af dem, han graver det ned, risikerer ingenting og taber derved alt - og sexagesima hører vi om Guds rige, der vokser frem af sig selv.

Kan man tro på det, at noget går helt af sig selv, ja undskyld jeg sådan spørger, men oplever vi netop ikke, at der stilles store krav til os fra alle kanter, familien river i os, arbejdet river i os - vi skal helst lykkes med det hele og få enderne til at mødes.

Vi lærer fra vi er små, at intet kommer af intet. At der skal ydes, førend der kan nydes.

Evangeliet er, at Guds kærlighed den har vi, før vi kan sige buh og bæh, vi har den på vores glatte ansigt - vi har fået den for at give den væk.

Det illustreres så fint i korset - der går lodret og vandret - Gud elsker os og vi skal elske hinanden NU - i det liv der er vores, det liv der leves på lånt tid.

En skønne dag er det som bekendt slut, hvordan er det så gået, har vi fået levet, ruttet med livet, ødslet med det eller har vi puttet med det.

Fik vi sagt tak, fik vi sagt - du betyder noget for mig - talte vi timer, dage, uger som var det den kosteligste skat eller hvad ???

Livet er det, der sker, mens vi har så meget andet for - frit efter John Lennon.

Vi har kun det ene liv, så vi skal huske, at leve det fuldt ud.

Vi går mod påske nu, - og det er nogle af de tanker, som jeg vil tage med mig ind i den tid der kommer nu.

Sognepræst

Marianne Agerholm